

Arrest

nr. 172 845 van 4 augustus 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 6 mei 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 20 maart 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 mei 2013 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 6 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. MONDEN, die loco advocaat L. MA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekster, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, kwam op 24 december 2007 België binnen met een Schengenvisum type C, geldig tot 6 april 2008.

Op 20 maart 2008 dient zij een aanvraag tot vestiging in (gezinshereniging) in functie van haar Belgische schoonzoon. Deze aanvraag wordt afgewezen bij beslissing van 18 augustus 2008 houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden met beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep dat de verzoekster tegen deze beslissingen indiende, wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen met het arrest nr. 20.907 van 19 december 2008.

Op 15 juni 2009 dient de verzoekster een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt ongegrond verklaard bij beslissing van 8 april 2011. Het beroep dat de verzoekster tegen deze beslissing indiende, wordt verworpen bij 's Raads arrest nr. 65.932 van 31 augustus 2011.

Op 5 mei 2011 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze medische verblijfsaanvraag wordt onontvankelijk verklaard bij beslissing van 19 mei 2011. Het beroep dat de verzoekster ertegen indiende, wordt verworpen bij 's Raads arrest nr. 72.357 van 17 juni 2011.

Op 14 juni 2011 dient de verzoekster nogmaals een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Nadat een eerdere onontvankelijkheidsbeslissing werd ingetrokken, beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) op 26 augustus 2011 wederom dat deze aanvraag onontvankelijk is. Deze onontvankelijkheidsbeslissing wordt op 14 november 2011 aan de verzoekster ter kennis gebracht. Uit de gegevens van de Raad blijkt dat tegen deze beslissing geen beroep werd ingesteld.

Op 3 januari 2013 dient de verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 20 maart 2013 beslist de gemachtigde dat deze laatste aanvraag onontvankelijk is. Deze beslissing vormt de eerste bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster ter kennis gebracht op 15 april 2013 en is als volgt gemotiveerd:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.01.2013 werd ingediend door:

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden van de beslissing:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij samenwoont met haar Belgische dochter en kleindochter. Zij stelt dat zij met hen een gezin vormt en dat haar dochter haar steun nodig heeft, nu zij gescheiden is. Echter om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Uit de studie van het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij op 20.03.2008 een aanvraag tot machtiging tot verblijf op basis van dit wetsartikel heeft ingediend, maar dat deze werd geweigerd op 18.08.2008. Ook het beroep dat betrokkene tegen deze negatieve beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen indiende, werd op 23.12.2008 verworpen. Betrokkene stelt dat zij nu buiten het toepassingsveld van gezinshereniging zou vallen. Echter, dient te worden opgemerkt dat het indienen van onderhavig regularisatieverzoek geen soort "hoger beroep" kan vormen tegen een negatieve beslissing of als alternatief op bestaande procedures worden beschouwd.

Betrokkene stelt dat een terugkeer naar haar land van herkomst een definitieve breuk zou kunnen betekenen en disproportioneel zou zijn in het kader van haar privé- en gezinsleven. Betrokkene beroept zich hierbij op de bescherming van het artikel 8 EVRM. Echter, wat de vermeende schending van het artikel 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om daar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8.

Betrokkene verklaart dat regelmatig haar dochter kwam bezoeken en dat zij steeds de termijn van haar toeristenvisum heeft gerespecteerd. Zij toont echter niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid zou vormen. Zij verklaart ook dat zij op 24.12.2007 na de geboorte van haar kleindochter naar België is gekomen en dat zij in de veronderstelling was dat zij daartoe een visum voor gezinshereniging had gekregen. Dit bleek echter niet het geval. Betrokkene toont echter niet aan waarom dit gegeven een buitengewone omstandigheid zou vormen, waardoor zij nu de aanvraag tot machtiging tot verblijf niet via de gewone procedure kan indienen. Uit de studie van haar administratief dossier blijkt dat zij België is binnengekomen met een C-visum geldig voor 3 maanden en dat zij op 20.03.2008, dit is net geen 3 maand na haar aankomst, een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend. Verder verklaart betrokkene dat haar aanwezigheid in België vereist is, omdat haar kleindochter door haar vroeggeboorte, extra zorg nodig heeft. Betrokkene legt een attest van dokter Hofman van 28.04.2011 voor, waarin gesteld wordt dat haar kleindochter dagelijkse kinesitherapie en opvolging van medicatie nodig heeft. Betrokkene verzuimt het om aan te tonen waarom zij hierdoor niet haar land van herkomst kan terugkeren en waarom haar dochter geen beroep kan doen op professionele hulpverleners en diverse diensten die thuisverpleging aanbieden.

Betrokkene stelt ook dat haar kleindochter door haar gezondheidstoestand niet naar de kinderopvang of de kleuterschool kan. Betrokkene toont echter dit niet aan en bewijst ook niet waarom dit een buitengewone omstandigheid zou vormen, waardoor zij haar aanvraag tot machtiging tot verblijf niet kan indienen in haar land van herkomst.

Betrokkene verklaart eveneens dat zij geen banden meer heeft met haar land van herkomst, dat zij er geen familie of gezinsleven meer heeft, geen huis, geen werk en dat zij financieel volledig afhankelijk is van haar dochter. Betrokkene verklaart dat haar echtgenoot is gestorven en dat zij geen andere kinderen meer heeft. Zij verzuimt het echter om bewijzen voor te leggen die deze loutere bewering kunnen staven. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen andere familieleden, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 47 jaar in Angola, vooraleer zij in 2007 naar België kwam.

Wat betreft de opmerking dat betrokkene financieel afhankelijk is van haar dochter, dient te worden opgemerkt dat betrokkene niet aantoont waarom dit een buitengewone omstandigheid zou vormen. Haar dochter kan deze financiële steun immers verder verzekeren door internationale overschrijvingen. Bovendien staat het betrokkene ook vrij om beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Betrokkene verwijst ook naar haar gezondheidsproblemen, zij zou immers geopereerd zijn begin 2010, zij zou lijden aan hypertensie, problemen hebben aan haar rug en ogen, en artsen zouden nog meer operaties overwegen. Wat deze argumenten betreft, dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een

medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Uit onderhavige aanvraag en de studie van het administratief dossier, blijkt dat betrokkene een aanvraag op basis van artikel 9ter heeft ingediend op 05.05.2011, die onontvankelijk werd verklaard op 19.05.2011 en vervolgens op 14.06.2011, die onontvankelijk werd verklaard op 29.08.2011. Uit de studie van het administratief dossier blijkt niet dat tegen deze beslissingen nog een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou hangende zijn.

Wat betreft de opmerking dat de aanvraag op basis van artikel 9bis die betrokkene op 15.06.2009 heeft ingediend, nog niet behandeld zou zijn, dient te worden opgemerkt dat deze samen met de actualisatie ervan d.d. 28.11.2009 ongegrond werd verklaard op 08.04.2011. Het beroep tegen deze beslissing werd op 31.08.2011 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen. Hoewel wegens een materiële vergissing de datum van de oorspronkelijke aanvraag, namelijk 15.06.2009, niet op de beslissing werd vermeld (in tegenstelling tot het schrijven gericht aan de advocaat van betrokkene) werden de erin vernoemde elementen in de ongegronde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken behandeld.

Het bestaan van de richtlijn 2004/38 kan op zich niet beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid die verklaart waarom betrokkene niet zou kunnen terugkeren naar haar land van herkomst om er een aanvraag in te dienen om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9, 2de lid van de Vreemdelingenwet.

Betrokkene kan zich overigens niet dienstig beroepen op de richtlijn 2004/38; zij is geen begunstigde zoals omschreven in artikel 3.1 van de richtlijn. Betrokkene is geen onderdaan van een lidstaat van de Unie.

Voor zover betrokkene meent zich te kunnen beroepen op artikel 3.2 punt b) van de richtlijn omwille van haar Belgische dochter, dient te worden opgemerkt dat artikel 3 van de richtlijn stipuleert dat het verblijf en de toegang dient vergemakkelijkt te worden overeenkomstig het nationaal recht. Dit impliceert dat voor wat betreft de toegang en het verblijf de nationale reglementering dienaangaande dient gerespecteerd te worden. Onder de hypothese dat betrokkene onder de toepassing van artikel 3 van de richtlijn 2004/38 zou vallen; zou de vaststelling met betrekking tot haar illegaal verblijf doorslaggevend blijven.

Evenmin is de dochter van betrokkene, een Belgisch vrouw, een begunstigde zoals omschreven in de richtlijn omwille van het ontbreken van het communautair aspect. Zij begeeft zich niet van België naar een andere lidstaat.

De advocaat van betrokkene verwijst naar het arrest Rahman van het Hof van Justitie van 5 september 2012, omdat zij meent dat betrokkene zich in een gelijkaardige situatie bevindt. Het is echter aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen haar eigen situatie en de situatie waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkene verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

De elementen van integratie waarnaar betrokkene verwijst, namelijk het feit dat zij Nederlandse les en een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd, en dat zij niet ten laste valt van de Belgische sociale voorzieningen, hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."

Op 20 maart 2013 beslist de gemachtigde tevens tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Het betreft de tweede bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van L. M., Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

[...]

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het de grondgebied(en) van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Reden van de beslissing:

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.“

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel, zoals uiteengezet in de synthesememorie, voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van *“het beginsel van behoorlijk bestuur”*, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), en van het zorgvuldigheidsbeginsel (*“het algemeen rechtsbeginsel waarbij de administratieve bevoegdheid gehouden is te beslissen rekening houdend met alle pertinente elementen van de zaak”*) en beroept zij zich op een kennelijke beoordelingsfout. Uit de uiteenzettingen in de synthesememorie blijkt dat de verzoekster zich tevens beroept op de schending van *“het principe van fair-play en onpartijdigheid”*, *“het principe van professionaliteit”* en het rechtszekerheidsbeginsel.

De verzoekster betoogt als volgt:

“2.1.

Om een ontvankelijke aanvraag te kunnen indienen, dient de aanvrager, die zich beroept op het artikel 9bis van de verblijfswet, “buitengewone omstandigheden” aan te tonen die rechtvaardigen waarom de aanvraag voor een machtiging tot verblijf wordt ingediend in België en niet bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland.

Bijgevolg dient de aanvrager uit te leggen waarom hij niet of heel moeilijk kan terugkeren naar het land van herkomst om de aanvraag daar in te dienen.

Verzoekster heeft in casu deze buitengewone omstandigheden expliciet aangetoond en expliciet gemotiveerd in haar aanvraag.

Exact zoals de Raad van State in haar arrest van 27 juni 2007 (n° 172.824) stelt, heeft verzoekster klaar en duidelijk in haar aanvraag vermeld welke de buitengewone omstandigheden zijn die haar verhinderen haar aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen, en, blijkt er uit haar uiteenzetting duidelijk waaruit het beletsel, welke zij inroept, precies bestaat.

Bijgevolg is er geen reden aanwezig om de aanvraag niet minstens ontvankelijk te verklaren.

Daarenboven de criteria voor de humanitaire regularisatie zijn niet bepaald in de wet, doch, men kan er van uitgaan dat in het algemeen een regularisatie alleen wordt toegestaan als daar ernstige humanitaire redenen voor zijn.

In casu zijn de humanitaire redenen welke verzoekster aantoonde en motiveerde meer dan ernstig.

Verwerende partij slaat de bal mis bij de motivering, maakt een kennelijke beoordelingsfout en laat het hierdoor na rekening te houden met de pertinente elementen van de zaak.

Bijgevolg is de beslissing van verwerende partij niet geldig.

2.2.

Verwerende partij stelt verder dat de aanvraag tot regularisatie van het verblijf geen soort "hoger beroep" mag zijn tegen een negatieve beslissing in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging en dat het evenmin een soort van alternatieve procedure daarop mag zijn.

Dit is geenszins en nimmer de intentie geweest van verzoekster.

Vooreerst, verzoekster was zelfs niet op de hoogte dat haar Belgische schoonzoon op een gegeven moment gemaakt heeft dat er voor haar vanuit België een aanvraag tot familiehereniging werd ingediend en dat het beroep, ingediend tegen de negatieve beslissing hieromtrent, vervolgens werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Vervolgens, gezien het feit dat de situatie van verzoekster nu eenmaal zo prangend is en blijft (de extra zorgen welke het kleinkind vereist, het feit dat het kind niet naar school kan waardoor eigenlijk de dochter van verzoekster in normale omstandigheden verplicht wordt thuis te blijven, de gezondheid van verzoekster, de financiële afhankelijkheid tegenover haar dochter, de afhankelijkheid van haar dochter tegenover verzoekster in het kader van de zorgen om het kleinkind, het feit dat er in Angola niets of niemand op verzoekster wacht, en zo veel meer,), diende zij op 28 december 2012 (en niet op 3 januari 2013, zoals verkeerdelijk vermeld door verwerende partij) bij de Stad Mechelen een aanvraag in tot toepassing van het artikel 9bis van de verblijfswet, welke zij aanvulde op 14 januari 2013, met dien verstande dat de redenen, welke aan de basis liggen van deze aanvraag, verschillend zijn van deze waarop haar schoonzoon zich voor haar baseerde in 2008 in het kader van de aanvraag tot gezinshereniging, én, met dien verstande dat de aanvraag veel verder gaat dan het loutere feit dat verzoekster met de wetswijziging heden buiten het toepassingsgebied van de gezinshereniging zou vallen.

Verwerende partij schijnt te weigeren in te zien dat de uitgangspunten heden uit verschillende hoeken komen en dat de globaliteit van de diverse uitgangspunten zou moeten bestudeerd worden.

Verzoekster heeft bijgevolg niet zomaar haar toevlucht genomen tot een verzoek in toepassing van het artikel 9bis om zodoende in het kader van haar procedure gezinshereniging een "extra" beroepsmogelijkheid voor haar zelf te creëren. Zij was zich immers van het bestaan van de procedure gezinshereniging niet bewust, en, daarenboven in de aanvraag in toepassing van het artikel 9bis worden er diverse andere punten aangeraakt en uitgewerkt.

Bijgevolg is de beslissing van verwerende partij niet geldig.

2.3.

Verwerende partij stelt verder dat de door verzoekster in haar aanvraag aangehaalde medische elementen buiten de context van artikel 9bis vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.

Verder verwijst verwerende partij in diens beslissing naar twee door verzoekster ingediende verzoeken in toepassing van het artikel 9ter.

Verzoekster wenst in het kader van de door aangehaalde gezondheidsproblemen echter te verwijzen naar het arrest 42.699 dd. 29 april 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangaande een beslissing dd. 6 november 2008 van de DVZ waarin door deze laatste het volgende werd gesteld in verband met de handicap van betreffende verzoeker, waarbij ook de behandeling, de opvolging en de noodzaak om een zware chirurgische ingreep te ondergaan werden uiteengezet: "... il est a noter que le requérant est libre d'introduire une demande de régularisation basée sur l'article 9ter De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigde de onontvankelijkheidsbeslissing en het bevel om het landgebied te verlaten op basis van de volgende argumentatie: "... force est de constater que les éléments médicaux invoqués par la requérant,..... , se devaient formellement de recevoir une réponse autre qu'un simple renvoi a la procédure de l'article 9ter de la loi précitée du 15 décembre

1980. En effet, ces éléments peuvent le cas échéant constituer des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980. Le requérant et sa situation médicale ne s'inscrivent pas nécessairement dans le cadre de l'article 9ter de ladite loi. La décision attaquée n'est donc pas adéquatement motivée. »

Zelfs al zou Uw Jurisdictie de mening delen van verwerende partij al zou verzoekster grotendeels argumenten hebben aangetoond en gemotiveerd die zouden dienen te worden gekwalificeerd als "argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene", quod non, dan nog mogen deze volgens het aangehaalde arrest 42.699 dd. 29 april 2010 niet zomaar van de tafel worden geveegd als "vallende buiten de context van het artikel 9bis van de verblijfswet".

Volgens het arrest 42.699 dd. 29 april 2010 kunnen dergelijke elementen uitzonderlijke omstandigheden uitmaken in de zin van het artikel 9bis van de verblijfswet.

Bijgevolg is de beslissing van verwerende partij niet geldig.

2.4.

Voor verwerende partij is het onwaarschijnlijk dat verzoekster niemand meer kent in Angola bij wie zij zou kunnen verblijven tijdens "een tijdelijke verwijdering".

Welnu, Mevrouw L. is een alleenstaande vrouw met één dochter en één kleindochter. De vader van haar dochter, met wie zij trouwens nimmer is gehuwd geweest, is reeds overleden.

Daar houdt het gezin van verzoekster op. Meer familie heeft zijn inderdaad niet in Angola.

Veel contacten zijn er aldaar ook niet meer over omdat verzoekster inderdaad toch al geruime tijd weg is uit Angola (5,5 jaar) en zij haar leven in België heeft gemaakt rond haar dochter en kleindochter.

Voor haar definitieve aankomst in België in 2007 reisde zij af en toe ook al over en weer om haar dochter te bezoeken, en, verzoekster zelf heeft steeds een geïsoleerd leven geleid in Angola en heeft bijgevolg voor haar eigen rekening weinig of geen vrienden of kennissen in Angola.

Bijgevolg, zelfs een tijdelijke stek hebben in Angola is onmogelijk voor verzoekster.

Bijgevolg is de beslissing van verwerende partij niet geldig.

2.5.

Het argument dat verzoekster in Angola niets meer zou hebben om te kunnen overleven vormt geen buitengewone omstandigheid wegens de mogelijkheid om voor de terugreis steun te verkrijgen van de IOM en om gebruik te maken van diens Reïntegratiefonds zodat verzoekster bijstand krijgt in het vinden van inkomensgenererende activiteiten in Angola.

Er van uitgaande dat de contacten ter plekke van het Reïntegratiefonds niet alleen op papier maar ook in praktijk daadwerkelijk actief zouden zijn in Angola, en, er van uitgaande dat de contacten ter plekke van dit Reïntegratiefonds alles in het werk zouden stellen om verzoekster aan een inkomen te helpen, toch is in casu de hoop op tewerkstelling simpelweg onbestaande, wanneer men het bekijkt met een realistische bril:

- . verzoekster is een zieke vrouw met ernstige problemen aan de rug, aan de ogen en bloeddruk;
- . verzoekster is een compleet ongeschoolde vrouw;
- . verzoekster is een vrouw van 53 jaar oud;
- . Angola is een land waar de werkgever überhaupt kiest voor de meest jonge, de meest gezonde en de meest bekwame werknemer.

Bijgevolg is de beslissing van verwerende partij niet geldig.

2.6.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat om beroep in te stellen waarover hij/zij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., nr. 110.071, 06.09.2002, R.v.St., nr.129.466, 19.03.2004, R.v.St, nr. 132.710,21.06.2004).

Bij het nemen van een bestuurshandeling dient de overheid rekening te houden met alle elementen uit het dossier, zowel in rechte als in feite, alsmede met de globaliteit van het dossier (alle elementen samen gelezen en beschouwd).

De beslissing berust dan ook kennelijk op een onredelijke, manifeste, foutieve appreciatie van de feiten en is totaal onevenredig zonder rekening te houden met alle elementen.

De bestreden beslissing werd lichtzinnig en overhaast genomen omwille van een laksheid van de DVZ.

Het is overduidelijk dat verwerende partij dit dossier niet serieus heeft genomen en zomaar van de tafel heeft geveegd.

Met een greintje meer beroepstrots en correctheid had de DVZ vooreerst het dossier grondiger bestudeerd alvorens een beslissing te nemen.

Er is bijgevolg een fout in de motivering alsmede een kennelijke beoordelingsfout.

Verzoekster wijst erop dat de verwerende partij geen enkele afweging van elementen en van de globaliteit van de elementen heeft gemaakt en, zonder verder na te denken en te zoeken naar een degelijke motivering in plaats van de gehanteerde afwimpelingstechniek, tot een beslissing is gekomen of, dat zulks minstens niet blijkt uit de bestreden beslissing hetgeen niet alleen in het kader van het motiveringsbeginsel vereist is, doch ook onder andere in het kader van de fair-play, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zo is, in principe, eenieder, alsmede de verwerende partij, gebonden door de zorgvuldigheidsplicht: men moet handelen zoals elk normaal, voorzichtig en vooruitziend persoon dat zou doen, of met andere woorden zoals dat redelijkerwijze mag verwacht worden van een persoon en een overheid die zich in dezelfde omstandigheden bevindt.

Overeenkomstig de zorgvuldigheidsplicht moet de overheid haar beslissingen met zorgvuldigheid voorbereiden en beslissen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding (R.v.St., 02.02.2007, nr. 167.411 ; R.v.St. 14.02.2006, nr.154.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt dus aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding. Uit de stukken en de motivatie blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van Mevrouw de Staatssecretaris tot diens conclusie is gekomen op basis van een niet - correcte interpretatie van de feitelijke omstandigheden in casu.

Verwerende partij heeft in casu een beslissing genomen zonder deze met zorg en zonder deze met respect voor voorzorg voorbereid te hebben. Daarom heeft verzoekster geen recht gehad op een correcte behandeling.

Verweerster heeft geen zorgvuldig onderzoek gedaan naar de feiten en heeft eigenlijk de zaak slechts afgewimpeld.

Verweerster heeft dus geen rekening gehouden met alle andere elementen noch met het geheel van alle elementen. Door de zaak eigenlijk af te wimpelen en vervolgens overhaast zonder enig verder onderzoek een beslissing te nemen, lijkt, bij kortzichtig denken, de kous af te zijn en hoefde verwerende partij niet verder meer te argumenteren en redeneren, terwijl de realiteit totaal anders is.

Verweerster beantwoordde inderdaad wel op enkele door verzoekster aangehaalde punten afzonderlijk, doch, liet het na het dossier in diens geheel te beschouwen, wat een compleet ander plaatje geeft.

Bijgevolg is de beslissing van verwerende partij niet geldig.

De DVZ had dit dossier dienen au sérieux te nemen, wat manifest niet geschied is.

Meer nog, de DVZ heeft zich bij het nemen van diens beslissing geen enkele moeite getroost.

De aanvraag van verzoekster is niet eerlijk noch correct behandeld geweest.

Dit alles bewijst dat de beslissing niet correct is, minstens onzorgvuldig werd genomen.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is om die reden voldoende bewezen.

Door de beslissing te nemen op 20 maart 2013 heeft de DVZ tevens de andere beginselen van goed bestuur geschonden.

Bijgevolg, zelfs als in hoofde van verwerende partij de bestreden beslissing op dat vlak wettelijk is - quod certe non twijfelt verzoekster sterk of deze beslissing correct is en of deze werd genomen met respect voor de beginselen van goed bestuur.

Inderdaad, het centrale beginsel van behoorlijk bestuur is de kwaliteit van de beslissing: opdat de kwaliteit van een beslissing wordt erkend, is het noodzakelijk dat de beslissing werd genomen terwijl de overheid ook zelf haar best heeft gedaan om haar plichten te vervullen.

In casu is dit niet gebeurd.

De volgende beginselen, welke integraal onderdeel zijn van de kwaliteit van een beslissing, zijn aldus geschonden: principe van voorzorg, principe van motivatie, principe van fair-play en onpartijdigheid, principe van professionaliteit en principe van rechtszekerheid.

Het principe van voorzorg en het principe van motivatie werden hierboven reeds uitvoerig behandeld.

Verder zijn geschonden:

a. Het principe van fair-play en onpartijdigheid: Verwerende partij heeft de zaak ronduit afgewimpeld door het leeuwendeel van de argumenten te kwalificeren als "vallende buiten de context van het artikel 9bis van de verblijfswet" en door de andere punten enkel geïsoleerd en afzonderlijk te benaderen waarbij er werd nagelaten het totaalplaatje te beschouwen. Zij heeft zich daardoor partijdig opgesteld en heeft geen blijk gegeven van intellectuele eerlijkheid.

b. Het principe van professionaliteit: De bestreden beslissing is niet op een professionele manier genomen. Daarvoor had verwerende partij zich méér moeten verdiepen in het dossier vooraleer een beslissing te nemen. Het lijkt wel alsof verwerende partij op de "opportuniteit", geboden door enkele "gezinshereniging- getinte" argumenten en enkele "medisch getinte" argumenten, is gesprongen om vlug de zaak af te wimpelen. De rest van de door verzoekster aangehaalde punten benaderde verweerster enkel geïsoleerd en afzonderlijk waarbij er werd nagelaten het totaalplaatje te beschouwen.

c. Het principe van rechtszekerheid: De in casu genomen beslissing toont een buitensporig gedrag, minder flexibel, minder menselijk en strenger dan wat de maker van de wet voor ogen had. Men kan dus concluderen dat de beslissing willekeurig en lichtzinnig is genomen en dat de bescherming, waarop verzoekster recht heeft, wordt geschonden.

Bijgevolg is de beslissing van verwerende partij niet geldig.

2.7.

Het argument van de schending van het artikel 8 van het EVRM wordt door verwerende partij in diens beslissing afgewezen wegens het gebrek aan disproportionaliteit aangezien het slechts zou gaan om een tijdelijke verwijdering wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Bijgevolg stelt verweerster dat het ingeroepen motief van het disproportioneel karakter van de beslissing in het kader van het privé- en familiaal leven van verzoekster, geen buitengewone omstandigheid zou vormen die de aanvraag in België kan rechtvaardigen.

In de omzendbrief van 19 februari 2003 over de toepassing van het artikel 9, alinea 3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er gepreciseerd dat de betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de machtiging aan te vragen, dit door gegevens die zowel in België als elders kunnen worden gesitueerd.

Inderdaad voor verzoekster, zoals hierboven uitvoering uiteengezet in het feitenrelaas, is het onmogelijk om terug te keren naar Angola om aldaar de vereiste machtiging aan te vragen, zelfs al zou dat maar om een tijdelijk verblijf aldaar gaan, omdat dit een breuk zou betekenen met haar familiale, sociale en affectieve entourage welke zich in België bevindt.

Dit alles, niet alleen in de overdrachtelijke zin (zoals missen, niet zonder kunnen, ...), doch in de letterlijke zin van het woord: verzoekster is een alleenstaande, ongeschoolde ouder wordende, zieke vrouw die compleet financieel afhankelijk is van haar dochter en wiens dochter tevens compleet afhankelijk is van haar in het kader van de zorgen rond de kleindochter.

Met andere woorden elke lid van deze kleine familie heeft de andere uitermate nodig.

Verder, de wereld van verzoekster is extreem klein.

Het is alles wat zij heeft.

Het enige leven welke zij heeft is dat met haar dochter en kleinkind.

Het zijn haar dochter en kleindochter, als enigen op de wereld, die haar geborgenheid, rust en veiligheid bieden en voor wie zij van een immens nut kan zijn (cfr. de zorgen omtrent de kleindochter waardoor de dochter kan blijven werken), waaruit zij een grote voldoening haalt en alsnog een beetje trots en positief zelfbeeld.

Zelfs maar tijdelijk terugkeren naar haar land van oorsprong is in casu geen optie.

In casu is het uitermate belangrijk om rekening te houden met het proportionaliteitsprincipe.

Inderdaad, " (...) voor de toelating of de weigering van de buitengewone weg welke door het artikel 9,3 van de wet van 15 december 1980 wordt geopend, vereist een voorzichtige administratieve regel dat de autoriteit de proportionaliteit beoordeelt tussen, enerzijds, het doel en de gevolgen van de administratieve stap, voorgeschreven door het artikel 2 van de bepaling, en, anderzijds, diens min of meer gemakkelijke haalbaarheid in een individueel geval en de ongemakken, inherent aan diens uitvoering, en meer in het bijzonder de gevaren waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun familiaal leven zouden zijn blootgesteld indien ze er zich zouden aan onderwerpen⁷. " Onder het recht op respect voor het privéleven, zoals bepaald door de internationale instrumenten ter bescherming van de rechten van de mens, en meer in het bijzonder door het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, moet het volgende worden verstaan "het recht van elke menselijk wezen om zijn affectieve, seksuele en familiale relaties te beleven waarbij zijn vrijheid, zijn waardigheid en zijn verantwoordelijkheid worden gerespecteerd, en dit met het oog op de ontwikkeling en de ontplooiing van zijn eigen persoonlijkheid". (J.-L. RENCHON, « La Convention européenne et la régularisation des relations affectives et familiales dans une société démocratique », in La mise en oeuvre interne de la Convention européenne des droits de l'homme, Ed. Jeune barreau de Bruxelles, 1994, p.92)

In casu dient het onderzoek naar het al dan niet bestaan van proportionaliteit te worden gevoerd rekening houdend met dit recht op een privéleven.

De Raad van State preciseert in diens arrest nr. 58.969 van 1 april 1996,⁸ hieromtrent dat « het recht op respect voor het privéleven en het gezinsleven, bepaald door het artikel 8.1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden door de verdragsluitende Staten mag worden opgenomen bij de beperkingen vastgesteld door het artikel 8.2. van hetzelfde Verdrag; dat de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zich inschrijft in het kader van deze alinea; dat, als de

toepassing van deze wet op zich geen inbreuk uitmaakt van het bovenvermelde artikel 8, dan kan de uitvoering van een verwijderingmaatregel, rekening houdend met de omstandigheden, inderdaad tegenstrijdig aan dit artikel blijken te zijn. »

Lid 2 van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden staat geen inmenging in dit recht toe dan op 3 cumulatieve voorwaarden: dat de inmenging voorzien is door de wet, dat zij overeenkomstig de wettelijke doelstellingen is zoals gedefinieerd in dit lid 2 en dat zij noodzakelijk is in een democratische maatschappij.

Deze laatste voorwaarde betekent dat de maatregel moet gerechtvaardigd worden door een gebiedende sociale nood, en, in het bijzonder, moet in proportie zijn met het nagestreefde legitieme doel (Europees Hof, 13 juli 1995, R.D.E., 1995, nummer 84, p. 277; Raad van State, 25 september 1996, nummer 61.972, R.D.E., 1996, p. 755).

Bijgevolg, eisen van verzoekster om de aanvraag in te dienen in Angola zou een drastische breuk teweegbrengen met de sociale en affectieve banden welke zij heeft opgebouwd sinds haar aankomst in België.

Daarenboven kan verzoekster simpelweg niet zonder haar dochter en kleindochter, mede gezien de financiële hulp die zij van haar dochter krijgt, en, omdat zij zich voor hen kan nuttig maken, alsmede omdat zij de enigen zijn die haar hele wereld uitmaken.

Het zou zelfs ronduit ondemocratisch zijn een alleenstaande, ongeschoolde ouder wordende, zieke vrouw die compleet financieel afhankelijk is van haar dochter en wiens dochter tevens compleet afhankelijk is van haar in het kader van de zorgen rond de kleindochter, te scheiden, zelfs slechts tijdelijk, van de enige twee familieleden waar zij 100% financieel van afhankelijk is, die haar enige referentiepunt zijn in deze wereld, die haar nog uitermate nuttig doen voelen,

Verder, wanneer er nog verder zou worden op aangedrongen aan het adres van verzoekster om de aanvraag in te dienen in Angola, dan zou dit een definitieve breuk kunnen teweegbrengen met al haar precieus opgebouwde banden alhier, welke een disproportionele beslissing zou zijn in het kader van haar privéleven en haar familiaal leven.

Nogmaals te meer omdat zij financieel afhankelijk is van die twee personen.

Er zou dan weldegelijk sprake kunnen zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Daarenboven, wat de Dienst Vreemdelingenzaken als een "tijdelijke terugkeer" bestempelt, blijkt maar al te vaak een definitieve terugkeer te zijn in praktijk, of, in de allerbeste gevallen, een terugkeer van verschillende lange maanden of zelfs jaren, welke verzoekster simpelweg niet aankan om de zovele redenen, reeds hierboven uiteengezet.

In uitermate ondergeschikte orde, omdat het in casu naar alle waarschijnlijkheid niet zou gaan over een "scheiding van beperkte duur", zoals wordt voorgespiegeld door de Dienst Vreemdelingenzaken, is het voor verzoekster simpelweg geen optie.

Verzoekster vraagt zich dan ook terecht af of er werkelijk geen ander alternatief bestaat voor de "tijdelijke verwijdering". Heeft verwerende partij dan werkelijk geen ander alternatief in petto voor dergelijke schrijnende situatie, terwijl de ideale oplossing dermate voor de hand ligt....?

Bijgevolg is de beslissing van verwerende partij niet geldig.

3.SPECIFIEKE REPLIEKEN OP DE NOTA VAN VERWERENDE PARTIJ DD. 20 JUNI 2013

3.a. Verwerende partij stelt dat een toetsing aan het artikel 8, tweede lid van het EVRM niet aan de orde zou zijn, aangezien het gaat om een eerste toelating.

Het EHRM heeft echter geoordeeld dat er in dat geval moet onderzocht worden aan de hand van een fair balance-toets of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen, en, dat, als er na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van het artikel 8 van het EVRM.

3.b. Verzoekster wenst hierbij te accentueren dat zij op méér dan voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privé-leven en familie- en gezinsleven van haarzelf en haar dochter (en haar kleindochter) in haar verzoekschrift heeft aangetoond, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoekster is een alleenstaande, ongeschoolde ouder wordende, zieke vrouw die compleet financieel afhankelijk is van haar dochter en wiens dochter tevens compleet afhankelijk is van haar in het kader van de zorgen rond de kleindochter. Elk lid van deze kleine familie heeft de andere uitermate nodig. Verder is de wereld van verzoekster extreem klein. Het enige leven welke zij heeft is dat met haar dochter en kleinkind. Het zijn haar dochter en kleindochter, als enigen op de wereld, die haar geborgenheid, rust en veiligheid bieden en voor wie zij van een immens nut kan zijn (cfr. de zorgen omtrent de kleindochter waardoor de dochter kan blijven werken), waaruit zij een grote voldoening haalt en alsnog een beetje trots en positief zelfbeeld.

Eisen van verzoekster om de aanvraag in te dienen in Angola, ook al zou het theoretisch slechts over een tijdelijke breuk gaan, zou een drastische breuk teweegbrengen met de sociale en affectieve banden welke zij heeft opgebouwd sinds haar aankomst in België en zou een disproportionele beslissing zijn in het kader van haar privéleven en haar familiaal leven.

Daarom meent verzoekster dat de bestreden beslissing een onrechtmatige inmenging vormt in haar recht op een gezinsleven.

Verzoekster heeft dan ook een effectief gezinsleven in België en het tegendeel kan werkelijk niet hard gemaakt worden.

Maar, omdat het in casu inderdaad om een eerste toegang gaat, moet er worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Belgische staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

Daarom dient er in eerste instantie worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven in Angola.

Verzoekster wenst hierbij te accentueren dat zij op méér dan voldoende precieze wijze in haar verzoekschrift heeft aangetoond dat er tal van hinderpalen bestaan voor het leiden van een gezinsleven in Angola.

Immers, Mevrouw L. zelf heeft niets meer in Angola om naar terug te keren: zij heeft slechts één dochter; de vader van haar dochter, met wie Mevrouw L. trouwens nimmer gehuwd is geweest, is ondertussen overleden; daarenboven heeft zij geen behuizing noch werk noch andere familieleden meer in Angola; en zij hangt sinds lange tijd financieel volledig van haar dochter af.

Vervolgens, hoe zou verzoekster een normaal en effectief gezinsleven in Angola kunnen hebben, als deze alleenstaande, oude, ongeschoolde en zieke vrouw over geen behuizing of logement beschikt aldaar en zonder inkomen is aldaar, en tevens niet kan terugvallen op familieleden of vrienden?

Zij kan in Angola niet financieel voor zichzelf instaan en is ook mentaal compleet niet meer gewend om nog gescheiden te leven van haar dochter en kleindochter.

In Angola kan verzoekster bijgevolg geen gezinsleven leiden.

Bijgevolg is er sprake van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van het artikel 8 van het EVRM.

Bijgevolg is het gaan vervullen in Angola van de nodige formaliteiten om opnieuw het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven voor verzoekster geen optie.

Tenslotte, aangezien haar dochter diens leven heeft uitgebouwd in België, is het onmogelijk dat verzoekster samen met haar naar Angola vertrekt om aldaar samen te verblijven.

Dit kan van de dochter niet verwacht worden. Met té veel andere factoren en belangen dient rekening te worden gehouden.

Bijgevolg kan verzoekster enkel in België met haar dochter, waarvan beiden elkaar zo nodig hebben, samenleven.

Dus, het scheiden van verzoekster van haar dochter valt in casu weldegelijk onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden, en, is inderdaad een schending van het artikel 8 van het EVRM."

3.1. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

De verzoekster beroept zich in de aanhef van het middel op de schending van *"het beginsel van behoorlijk bestuur"*. Het bestuursrecht kent geen uniek en enig *"beginsel van behoorlijk bestuur"* maar diverse beginselen van behoorlijk bestuur. In de mate dat de verzoekster op algemene wijze de schending aanvoert van *"het beginsel van behoorlijk bestuur"*, is het middel dan ook onontvankelijk bij gebrek aan duidelijke omschrijving van de geschonden geachte rechtsregel.

3.2. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft gesteld, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven, zowel in feite als in rechte, aangeeft op grond waarvan zij is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekster de aanvraag om verblijfsmachtiging niet kan indienen via de gewone procedure via de diplomatieke of consulaire post in het buitenland. De gemachtigde gaat uitgebreid in op alle argumenten die door de verzoekster in haar aanvraag als buitengewone omstandigheden werden aangevoerd. Verder verduidelijkt de gemachtigde waarom de elementen van integratie enkel in de fase ten gronde worden behandeld.

Uit het betoog van de verzoekster kan niet blijken op welk punt deze uitvoerige motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt voorts vast dat de verzoekster enkel de motivering van de eerste bestreden beslissing bekritiseert en dat zij met haar uiteenzettingen op geen enkele wijze ingaat op de motieven van de tweede bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt derhalve niet aangetoond.

In zoverre de verzoekster, in verschillende onderdelen van het enige middel, de onderscheiden motieven van de eerste bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en waar zij aanvoert dat de aangevoerde elementen in hun globaliteit dienen te worden beoordeeld en in dit kader gewag maakt van een kennelijke beoordelingsfout, kan haar betoog niet dienstig worden betrokken op de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht maar voert zij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Het middel wordt dan ook verder onderzocht in het licht van de materiële motiveringsplicht, en dit samen met de tevens aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht.

3.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). *In casu* dient evenwel te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing werd genomen in antwoord op een aanvraag vanwege de verzoekster om in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Een dergelijke mogelijkheid tot het bekomen van een verblijfsmachtiging betreft een gunstmaatregel, zodat het aan de aanvrager toekomt om zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen bij de samenstelling van zijn aanvraagdossier. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt in casu bijgevolg tevens ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het kwam de verzoekster dan ook toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen met betrekking tot het aanvoeren en staven van de *“buitengewone omstandigheden”* in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dit zijn de concrete elementen die de verzoekster zouden verhinderen om de aanvraag via de reguliere weg, vanuit het buitenland in te dienen.

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepaling, dit is *in casu* artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekster tevens de schending aanvoert.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet houdt een uitzondering in op de bepalingen van artikel 9 van de vreemdelingenwet en luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet

aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om de verzoekster een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de gemachtigde overeenkomstig artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet dan ook na te gaan of de aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden zijn aangevoerd die de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekster had ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

3.4. In zoverre de verzoekster aangeeft dat zij haar aanvraag indiende op 28 december 2012 en niet op 3 januari 2013, zoals in de eerste bestreden beslissing wordt gesteld, merkt de Raad op dat de loutere vermelding van de datum van het indienen van de verblijfsaanvraag de wettigheid van de eerste bestreden beslissing niet raakt. Verzoeksters kritiek kan dan ook niet tot de nietigverklaring van deze beslissing leiden. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeksters aanvraag op 3 januari 2013 door de diensten van de stad Mechelen in ontvangst werd genomen (zie de door de stad Mechelen aangebrachte stempel). Aangezien artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet duidelijk bepaalt dat de aanvraag wordt ingediend bij de burgemeester van de plaats waar de betrokken vreemdeling verblijft en dat de burgemeester de aanvraag vervolgens overmaakt aan de gemachtigde, is het geenszins onjuist van de gemachtigde om de datum dat de aanvraag door de diensten van de stad Mechelen werd ontvangen, aan te merken als de datum waarop de aanvraag werd ingediend.

3.5. De verzoekster gaat in een eerste middelenonderdeel in op het motief in de eerste bestreden beslissing dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet niet als een soort hoger beroep mag fungeren tegen een negatieve beslissing in het kader van een aanvraag met het oog op gezinshereniging en evenmin mag dienen als een soort van alternatieve procedure hierop.

Zij stelt dat zij niet op de hoogte was van het feit dat haar schoonzoon een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend. Deze loutere bewering kan echter niet worden aangenomen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat de verzoekster de aanvraag tot vestiging, als familielid van haar Belgische schoonzoon en waarop duidelijk staat vermeld dat verzoeksters visum slechts geldig was tot 6 april 2008, zelf heeft ingediend en ondertekend (bijlage 19). De verzoekster heeft tevens de daarop volgende beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 18 augustus 2008 voor ontvangst getekend én zij diende ertegen een beroep in bij de Raad.

Waar de verzoekster stelt dat in haar aanvraag in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet ook andere elementen werden aangeraakt en uitgediept, merkt de Raad op dat de verzoekster niet

aantoont dat deze of gene andere elementen niet in rekening zouden zijn genomen bij het treffen van de thans bestreden onontvankelijkheidsbeslissing. Zoals hierboven werd vastgesteld, blijkt uit een loutere lezing van de motieven die in de eerste bestreden akte zijn opgenomen, dat de gemachtigde alle elementen in rekening nam die de verzoekster in haar aanvraag heeft aangevoerd en dat hij duidelijk de redenen aangeeft waarom zij niet kunnen worden aanvaard als de door artikel 9bis van de vreemdelingenwet vereiste buitengewone omstandigheden. De gemachtigde heeft wel degelijk geantwoord op het element betreffende de zorgen en het niet naar school kunnen gaan van verzoeksters kleinkind, de financiële afhankelijkheid van de verzoekster ten aanzien van haar dochter, de gezondheid van de verzoekster en het argument dat zij niets of niemand meer heeft in Angola.

De door de verzoekster geviseerde passage uit de eerste bestreden beslissing, komt de Raad dan ook voor als een loutere bemerking, een overtollig motief, terwijl de overige motieven de eigenlijke en dragende redengeving vormen als waarom de verzoekster niet heeft aangetoond dat zij zich in buitengewone omstandigheden bevindt die haar verhinderen haar aanvraag in te dienen vanuit haar land van herkomst. De kritiek tegen dit ten overvloede gegeven motief, kan in die optiek hoe dan ook niet tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leiden en is daarom onontvankelijk (cf. RvS 29 mei 2008, nr. 183.580).

3.6. De verzoekster argumenteert voorts dat de door haar aangehaalde medische elementen wel degelijk uitzonderlijke omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kunnen uitmaken en dat zij niet zonder meer van tafel mogen worden geveegd als *“vallende buiten de context van artikel 9bis”*.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel dat de verzoekster zich in haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 3 januari 2013 heeft beperkt tot de loutere verwijzing naar haar medische problematiek die zij heeft aangevoerd in het kader van de twee in de eerste bestreden beslissing vermelde aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 5 mei 2011 en 14 juni 2011. Er blijkt dan ook niet welk belang de verzoekster heeft bij haar grief, nu artikel 9bis, § 2, 4°, van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorziet dat elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden.

In de mate dat de verzoekster dienaangaande verwijst naar het 's Raads arrest nr. 42.699 van 29 april 2010, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont de verzoekster niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

3.7. De verzoekster gaat tevens in op de vaststelling van de gemachtigde dat het onwaarschijnlijk is dat zij niemand meer kent in Angola bij wie zij zou kunnen verblijven tijdens *“een tijdelijke scheiding”*.

Dienaangaande merkt de Raad op dat de gemachtigde in de eerste plaats het volgende heeft geoordeeld:

“Betrokkene verklaart eveneens dat zij geen banden meer heeft met haar land van herkomst, dat zij er geen familie of gezinsleven meer heeft, geen huis, geen werk en dat zij financieel volledig afhankelijk is van haar dochter. Betrokkene verklaart dat haar echtgenoot is gestorven en dat zij geen andere kinderen meer heeft. Zij verzuimt het echter om bewijzen voor te leggen die deze loutere bewering kunnen staven.”

De gemachtigde heeft dan ook vastgesteld dat de verzoekster zich in haar aanvraag heeft beperkt tot loutere verklaringen dat zij geen banden (familie, huis, werk, inkomen, echtgenoot, andere kinderen) meer heeft in Angola en dat zij hiervan geen bewijzen voorlegt. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de bewijslast met betrekking tot de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet bij de aanvrager en dus bij de verzoekster zelf ligt. Zij diende bij haar aanvraag concrete elementen aan te reiken die het beletsel om de aanvraag vanuit het buitenland in te dienen, staven. De vaststelling dat de verzoekster geen ondersteunende bewijzen voorlegde die haar beweringen kunnen staven, wordt bij de uiteenzetting in het middel niet betwist. Deze vaststelling strookt bovendien met de stukken van het administratief dossier. Het is dan ook niet feitelijk noch juridisch

onjuist en evenmin is het kennelijk onredelijk van de gemachtigde om deze loutere beweringen niet als bewijs van buitengewone omstandigheden te aanvaarden.

Het bijkomende, overtollig motief, dat het onwaarschijnlijk is dat de verzoekster in Angola geen andere familieleden, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij zou kunnen verblijven voor de korte tijd die nodig is in afwachting van een beslissing in het kader van haar regularisatieaanvraag, doet hieraan geen afbreuk. Bovendien verliest de verzoekster uit het oog dat de gemachtigde ook concreet toelicht waarom het niet waarschijnlijk is dat de verzoekster in Angola bij niemand terecht kan voor de korte tijd dat haar aanvraag in beslag zou nemen. Hij stelt met name het volgende *“Betrokkene verbleef immers ruim 47 jaar in Angola, vooraleer zij in 2007 naar België kwam”*. Het door de verzoekster geviseerde motief van de eerste bestreden beslissing komt, in dit licht en mede in rekening genomen dat het aan de verzoekster zelf toekwam om de buitengewone omstandigheden te staven, dan ook niet kennelijk onredelijk over.

Waar de verzoekster stelt dat zij in Angola steeds geïsoleerd heeft geleefd, stelt de Raad vast dat dit argument geenszins in de verblijfsaanvraag van 3 januari 2013 werd aangehaald. De gemachtigde kon er dan ook geen rekening mee houden wanneer hij deze aanvraag onontvankelijk verklaarde. Ook de Raad, als annulatierechter, komt het niet toe om deze voor het eerst aangevoerde omstandigheden te beoordelen in het licht van de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Ook waar de verzoekster de elementen uit haar aanvraag louter herhaalt (alleenstaande vrouw wiens echtgenoot is overleden met één dochter en één kleindochter) kan de Raad zijn beoordeling niet in de plaats stellen van die van het bevoegde bestuur. De aangevoerde kritiek geeft te dezen blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de verwerende partij, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Het komt de Raad enkel toe de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen aan de hand van de aangevoerde middelen.

De loutere bemerking van de verzoekster dat zij inderdaad geen familielid en zelfs geen tijdelijke stek heeft in Angola en dat zij al geruime tijd weg is uit Angola, is niet dienstig. De verzoekster spreekt hiermee slechts op vormelijke wijze het standpunt van de gemachtigde tegen, doch hiermee toont zij nog niet de onwettigheid van de eerste bestreden beslissing aan.

3.8. Verzoeksters kritiek, uiteengezet onder het punt 2.5. in de synthesesamenvatting, betreffende de steun die zij kan krijgen van het Reïntegratiefonds van het IOM, is voorts wederom gericht tegen een duidelijk overtollig motief van de eerste bestreden beslissing.

De gemachtigde motiveert immers als volgt:

“Wat betreft de opmerking dat betrokkene financieel afhankelijk is van haar dochter, dient te worden opgemerkt dat betrokkene niet aantoont waarom dit een buitengewone omstandigheid zou vormen. Haar dochter kan deze financiële steun immers verder verzekeren door internationale overschrijvingen. Bovendien staat het betrokkene ook vrij om beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.”

Aldus stelt de gemachtigde vast dat de verzoekster met de opmerking van de financiële afhankelijkheid van haar dochter, geen buitengewone omstandigheid vormt omdat haar dochter deze financiële steun verder kan verzekeren door internationale overschrijvingen. Deze vaststelling, die op zich reeds afdoende verantwoordt waarom het element van de financiële afhankelijkheid niet als een buitengewone omstandigheid wordt aanvaard die de verzoekster verhindert haar aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, wordt door de verzoekster op geen enkele wijze betwist noch weerlegd. De verder gegeven motivering *“Bovendien staat het betrokkene ook vrij om...”*, waarbij de Raad het woordgebruik *“bovendien”* benadrukt, is dan ook een duidelijk overtollig motief. Zoals hierboven uiteengezet onder punt 3.7, kan de kritiek tegen dit ten overvloede gegeven motief hoe niet tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leiden en is deze kritiek dus onontvankelijk (cf. RvS 29 mei 2008, nr. 183.580).

3.9. Waar de verzoekster verscheidene malen herhaalt dat de gemachtigde rekening moet houden met *“de globaliteit van het dossier”*, wijst de Raad er op dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zoals hoger uiteengezet, een uitzonderingsregeling betreft. Het kwam derhalve aan de verzoekster toe om aan te tonen dat er buitengewone omstandigheden bestonden die haar verhinderden om een visumaanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger. De vaststelling dat geen van de door de verzoekster in haar aanvraag aangehaalde elementen als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kunnen worden aanvaard, volstaat in dit licht om de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

Bovendien verzuimt de verzoekster om concreet toe te lichten waaruit dan wel precies zou blijken dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met de globaliteit van de door haar verstrekte elementen. Uit de eerste alinea van de redengeving van de gemachtigde: *“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”* blijkt voorts voldoende dat de gemachtigde *“de globaliteit”* van de door de verzoekster aangebrachte argumentatie in aanmerking heeft genomen.

3.10. Onder een punt 2.1. stelt de verzoekster dat zij in haar aanvraag duidelijk heeft uiteengezet waaruit het beletsel precies bestaat, zij meent dat er dan ook geen reden is om de aanvraag niet minstens ontvankelijk te verklaren. Dienaangaande merkt de Raad op dat de gemachtigde, zoals hierboven besproken, duidelijk uiteenzet waarom de door de verzoekster aangehaalde elementen niet als de door artikel 9bis van de vreemdelingenwet vereiste buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard. Het loutere feit dat de verzoekster meent dat de aanvraag onvankelijk diende te worden verklaard, volstaat uiteraard niet om de onwettigheid van de eerste bestreden beslissing aan te tonen.

Waar zij verder stelt dat zij ernstige humanitaire redenen voor de regularisatie kan doen gelden, is haar kritiek voorbarig en niet dienstig. De gemachtigde heeft immers enkel geoordeeld dat de aanvraag onontvankelijk is omdat de verzoekster niet aantoonde dat zij deze aanvraag niet via de geëigende procedure, vanuit het buitenland, kan indienen. Over de gegrondheid van de aanvraag, met name de vraag of er humanitaire elementen zijn die ten gronde tot de machtiging tot verblijf kunnen leiden, hoefde hij zich dan ook niet uit te spreken.

3.11. De uiteenzetting van de verzoekster laat derhalve niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt.

De verzoekster toont verder niet aan dat de gemachtigde bepaalde elementen uit de aanvraag ten onrechte over het hoofd zou hebben gezien of dat zijn handelen getuigt van een onzorgvuldige feitenvinding.

Een kennelijke beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of de zorgvuldigheidsplicht blijkt niet.

3.12. Aangezien de verzoekster niet aantoonde dat het bestuur door oneerlijke middelen, zoals het achterhouden van gegevens, door verdragingsmanoeuvres of door overdreven spoed, de verkrijging van een recht zou hebben bemoeilijkt kan ook niet worden besloten tot een schending van het fair play-beginsel.

3.13. Evenmin blijkt dat de gemachtigde, door te vereisen dat de in de vreemdelingenwet bepaalde procedures (de artikelen 9 en 9bis van de vreemdelingenwet) correct worden toegepast door de vreemdelingen die in België wensen te verblijven (i.e. de verzoekster) en door het indienen van de aanvraag in België te weigeren aan de verzoekster die onwettig in het Rijk verblijft en die geen buitengewone omstandigheden aantoonde die haar verhinderen de geëigende procedures te volgen, niet professioneel of niet onpartijdig optrad of het rechtszekerheidsbeginsel of enig ander niet nader omschreven beginsel van behoorlijk bestuur heeft miskend.

3.14. De verzoekster voert tot slot de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Deze schending kan worden betrokken op de beide bestreden beslissingen.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer de verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Daargelaten de vraag of de verzoekster een beschermenswaardig gezinsleven met haar meerderjarige dochter en kleinkind aantoon, wordt er op gewezen dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM), wanneer het gaat om een eerste toelating, oordeelt dat er geen inmenging is en dat geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM geschiedt. De verzoekster erkent in haar repliek op het verweer in de nota met opmerkingen dat de thans bestreden beslissingen kaderen in een situatie van zgn. “eerste toelating”. De bestreden beslissingen volgden met name op verzoeksters aanvraag om een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 3 januari 2013 en in haar uiteenzettingen geeft de verzoekster aan dat zij zich ervan bewust was dat zij voorheen reeds geruime tijd geen wettig verblijf (meer) had. Bijgevolg is er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven van de verzoekster en is artikel 8, tweede lid van het EVRM niet van toepassing op de thans bestreden beslissingen. Het hele betoog dienaangaande is derhalve niet dienstig.

In het geval van een eerste toelating moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten, is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt belemmerd bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin

van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

Wat de eerste bestreden beslissing betreft, dient te worden benadrukt dat deze er slechts toe strekt de verblijfsaanvraag van de verzoekster onontvankelijk te verklaren omdat zij niet heeft aangetoond dat er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn die haar verhinderen om de aanvraag, zoals dit in de regel geldt, in te dienen vanuit het buitenland. Met deze onontvankelijkheidsbeslissing wordt bijgevolg op geen enkele wijze uitspraak gedaan over de vraag of de verzoekster in aanmerking komt voor verblijfsmachtiging op grond van haar banden met haar Belgische dochter en kleindochter. De beslissing omtrent dit verblijfsrecht wordt enkel uitgesteld tot wanneer de verzoekster een aanvraag indient volgens de juiste wettelijke modaliteiten, te weten vanuit het land van herkomst. Deze onontvankelijkheidsbeslissing verhindert bovendien evenmin dat de verzoekster opnieuw een aanvraag indient in België, zij zal dan wel andere buitengewone omstandigheden moeten inroepen en aantonen.

Ook het bevel om het grondgebied te verlaten dat werd afgeleverd tezamen met de onontvankelijkheidsbeslissing dient te worden gezien in de optiek dat hiermee slechts de beslissing omtrent het verblijfsrecht tijdelijk wordt uitgesteld totdat de verzoekster zich naar haar land van herkomst of verblijf heeft begeven om aldaar de aanvraag (dit is het verzoek om eerste toelating) in te dienen.

In het kader van de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en het bijbehorende bevel om het grondgebied te verlaten, kan de aangevoerde grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM dan ook enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen in het concrete geval van de verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert.

Daarbij dient vooreerst te worden opgemerkt en benadrukt dat het EHRM stelt dat Staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

De verzoekster maakt *in casu* gewag van een bestaand gezins- en/of privéleven met haar Belgische, meerderjarige dochter en haar kleinkind. Deze drie personen zouden samen een gezinscel vormen en zij zouden elk emotioneel en praktisch van de andere afhankelijk zijn, waarbij de verzoekster tevens financieel afhankelijk zou zijn van haar dochter. De verzoekster meent dat het disproportioneel is om te verwachten dat zij terugkeert naar Angola om daar haar verblijfsaanvraag in te dienen.

Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt evenwel dat de gemachtigde terdege rekening heeft gehouden met het gezinsleven van de verzoekster ten aanzien van haar dochter en kleinkind. De gemachtigde motiveert dienaangaande als volgt:

“Betrokkene stelt dat een terugkeer naar haar land van herkomst een definitieve breuk zou kunnen betekenen en disproportioneel zou zijn in het kader van haar privé- en gezinsleven. Betrokkene beroept zich hierbij op de bescherming van het artikel 8 EVRM. Echter, wat de vermeende schending van het artikel 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om daar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8.

[...]

Verder verklaart betrokkene dat haar aanwezigheid in België vereist is, omdat haar kleindochter door haar vroeggeboorte, extra zorg nodig heeft. Betrokkene legt een attest van dokter Hofman van 28.04.2011 voor, waarin gesteld wordt dat haar kleindochter dagelijkse kinesitherapie en opvolging van medicatie nodig heeft. Betrokkene verzuimt het om aan te tonen waarom zij hierdoor niet haar land van herkomst kan terugkeren en waarom haar dochter geen beroep kan doen op professionele hulpverleners en diverse diensten die thuisverpleging aanbieden.

[...]

Betrokkene verklaart eveneens dat zij geen banden meer heeft met haar land van herkomst, dat zij er geen familie of gezinsleven meer heeft, geen huis, geen werk en dat zij financieel volledig afhankelijk is van haar dochter. Betrokkene verklaart dat haar echtgenoot is gestorven en dat zij geen andere kinderen meer heeft. Zij verzuimt het echter om bewijzen voor te leggen die deze loutere bewering kunnen staven. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen andere familieleden, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 47 jaar in Angola, vooraleer zij in 2007 naar België kwam.

Wat betreft de opmerking dat betrokkene financieel afhankelijk is van haar dochter, dient te worden opgemerkt dat betrokkene niet aantoont waarom dit een buitengewone omstandigheid zou vormen. Haar dochter kan deze financiële steun immers verder verzekeren door internationale overschrijvingen."

Hieruit blijkt een concrete belangenafweging zoals vereist onder artikel 8 van het EVRM, in het bijzonder werd nagegaan of het gezinsleven van de verzoekster daadwerkelijk wordt verbroken bij de opgelegde verplichting om het land te verlaten met het oog op het indienen van de aanvraag vanuit het buitenland. De gemachtigde stelt zich met name op het standpunt dat het om een tijdelijke scheiding gaat, die geen breuk in de familiale relaties teweeg brengt, dat niet is aangetoond dat verzoeksters dochter voor haar dochter geen beroep kan doen op thuisverpleging, dat de verzoekster niet concreet aantoont dat zij geen andere kinderen, familie of gezinsleven, huis noch werk heeft in haar land van herkomst en dat haar dochter haar financieel kan blijven ondersteunen door internationale overschrijvingen. Anderzijds stelt hij zich in de eerste bestreden beslissing op het standpunt dat niet aan de wettelijke voorwaarden, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, is voldaan nu de in de aanvraag aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekster de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. In de tweede bestreden beslissing stelt de gemachtigde vast dat de verzoekster niet wettig op het grondgebied verblijft, het geen door haar niet wordt betwist.

In casu maakt de verzoekster niet concreet aannemelijk dat haar gezins- of privéleven, zo al kan worden aangenomen dat het om een voldoende hechte banden gaat die vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, een omstandigheid vormt die het voor haar zeer moeilijk maakt om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissingen in geen geval inhouden of stellen dat de verzoekster permanent gescheiden moet leven van haar gezin of familie in België. Er wordt enkel gesteld dat het de aangehaalde familiale banden in België geen afbreuk doet aan de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar de verblijfsaanvraag in te dienen en *in casu* niet als een buitengewone omstandigheid kunnen worden weerhouden. De verzoekster toont niet concreet aan dat het enkele gegeven dat zij dient terug te keren naar het land van herkomst om aldaar haar aanvraag in te dienen, ertoe leidt dat de gezinsbanden onherstelbaar worden beschadigd of haar gezin zou ontwrichten.

Verder wordt erop gewezen dat de verzoekster niet concreet aannemelijk dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de verblijfswetgeving, in haar geval als een schending van artikel 8 van het EVRM kan worden aanzien. In haar verzoekschrift betwist de verzoekster weliswaar dat het om een tijdelijke scheiding zou gaan, doch dienaangaande beperkt zij zich tot loutere en bijzonder vage bewering dat de tijdelijke terugkeer "*maar al te vaak een definitieve terugkeer (blijkt) te zijn in praktijk, of, in de allerbeste gevallen, een terugkeer van verschillende lange maanden of zelfs jaren*". Met een dergelijk ongefundeerd en vaag betoog toont de verzoekster de door haar beweerde disproportionele belangenafweging uiteraard niet aan. De Raad wijst er in dit kader op dat aan de verzoekster geen inreisverbod opgelegd werd dat haar zou verhinderen om een aanvraag om machtiging tot verblijf via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in te dienen. De verzoekster maakt niet concreet aannemelijk dat de behandeling van een dergelijke aanvraag in haar specifiek geval lange maanden of zelfs jaren in beslag zou nemen, te meer daar uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de diensten van de verweerder reeds genoegzaam bekend zijn met verzoeksters specifieke omstandigheden doordat zij reeds voorheen verscheidene verblijfsaanvragen heeft ingediend. De verzoekster slaagt er dan ook niet in te ontkrachten dat zij haar aanvraag vanuit het buitenland kan indienen zodat het slechts om een tijdelijke scheiding gaat voor de tijd die nodig is om in het buitenland een visum te bekomen.

De Raad beklemtoont nogmaals dat het EHRM, aangaande de *fair balance* toets bij de beoordeling van de door artikel 8 van het EVRM verleende bescherming, er reeds aan herinnerd heeft dat in een zaak die zowel familie- en gezinsleven als immigratie betreft, de reikwijdte van de verplichtingen van de Staat om familieleden van personen die er leven op hun grondgebied toe te laten, afhangt van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang (EHRM, *Gül v. Zwitserland*, 19 februari 1996, § 38). De factoren die in deze context in overweging dienen te worden genomen, zijn de mate waarin het familie- en gezinsleven daadwerkelijk belemmerd wordt, de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, de vraag of er al dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het gezin in het land van herkomst van een of meerdere van de betrokkenen leeft en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen (bijvoorbeeld, voorgaande inbreuken op de wetten op de immigratie) of overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten (*Solomon v. Nederland* (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000).

Een ander belangrijk punt is te weten of het familie- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit familie- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 betekent (*Mitchell v. Verenigd Koninkrijk* (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en *Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk* (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999) (EHRM, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, 31 januari 2006, § 39).

In casu wordt niet door de verzoekster weerlegd dat haar terugkeer slechts van tijdelijke aard zal zijn. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het grondgebied te betreden. De verzoekster dient evenwel te voldoen aan de opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM, *Gül t. Zwitserland*, 19 februari 1996, 22 EHRR 228). Een tijdelijke verwijdering hoeft geen definitieve breuk in de sociale en affectieve relaties van de verzoekster te betekenen. De moderne communicatietechnieken laten toe om affectieve en sociale relaties te onderhouden gedurende een periode van tijdelijke verwijdering.

Aldus maakt de verzoekster in deze stand van het geding niet concreet aannemelijk dat door het onontvankelijk verklaren van haar verblijfsaanvraag omwille van het niet respecteren van de geëigende verblijfsprocedure of door het daarop volgende bevel om het grondgebied te verlaten, haar privé- of gezinsleven buitenproportioneel ontwricht wordt.

De verzoekster toont met haar betoog aldus niet aan dat de bestreden beslissingen een wanverhouding heeft veroorzaken tussen enerzijds haar belangen, die *in se* erin bestaan om met haar dochter en kleindochter in België te verblijven hoewel zij geen verblijfstitel heeft, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

Met haar betoog maakt de verzoekster geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

3.15 Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier augustus tweeduizend zestien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE